

- 6) W zależności od odpowiedzi na pytanie piąte: czy transakcje takie jak stanowiące przedmiot postępowania przed sądem krajowym należy uważać za odpłatne dostawy w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2006/112 lub za część działalności gospodarczej podatnika w rozumieniu art. 9 ust. 1 dyrektywy?
- 7) Czy jest dopuszczalne, aby prawidłowo udokumentowane i zgłoszone dla celów podatku VAT przez dostawcę transakcje takie jak stanowiące przedmiot postępowania przed sądem krajowym, w odniesieniu do których odbiorca faktycznie nabył prawo własności do towaru, na który została wystawiona faktura i brak jest informacji co do tego, czy faktycznie otrzymał on towar od osoby, która nie jest wystawcą faktury, nie były uważane za odpłatne dostawy w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2006/112 tylko dlatego, że dostawca nie został znaleziony pod podanym adresem i nie przedłożył dokumentów wymaganych w ramach kontroli podatkowej lub nie wykazał wobec organów podatkowych wszystkich okoliczności, w jakich zostały zrealizowane dostawy, w tym pochodzenia sprzedanego towaru?
- 8) Czy uzależnienie prawa do odliczenia od zachowania dostawcy lub jego poprzednich dostawców stanowi dopuszczalny środek do zapewnienia poboru podatku i zapobiegania oszustwom podatkowym?
- 9) W zależności od odpowiedzi na pytania drugie, trzecie i czwarte: czy środki organów podatkowych takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które prowadzą do wyłączenia uregulowania w zakresie podatku VAT w odniesieniu do transakcji zawartych przez przedsiębiorcę w dobrej wierze, naruszają wspólnotowoprawne zasady proporcjonalności, równego traktowania i pewności prawa? [Or. 4]
- 10) W zależności od odpowiedzi na pytania poprzedzające: czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym odbiorca dostaw ma prawo do odliczenia podatku naliczonego mu na fakturze przez dostawców?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-382/06 Tomkins plc przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 7 czerwca 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-286/11 P)

(2011/C 238/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, V. Bottka, R. Sauer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Tomkins plc

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- oddalenie w całości skargi wniesionej przed Sądem;
- zobowiązanie skarżącej do pokrycia całości kosztów niniejszego postępowania oraz kosztów postępowania pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi w odwołaniu pięć następujących zarzutów:

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że skracając ustalony w decyzji czas trwania naruszenia na podstawie okoliczności, których Tomkins nigdy nie podnosił, Sąd wyraźnie orzekł *ultra petita*. W orzecznictwie sądów Unii nie uznaje się odstępstw od reguły ustanowionej w wyroku w sprawie C-310/97 P *AssiDomän* na tej podstawie, że obie skarżące wchodziły w skład tego samego przedsiębiorstwa. W wyroku w sprawach połączonych C-201/09 P i C-216/09 P *ArcelorMittal Luxembourg* Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił ostatnio, że wniesienie skargi przez jeden z podmiotów należących do danego koncernu nie wpływa na sytuację prawną pozostałych podmiotów wchodzących w skład tego samego przedsiębiorstwa.

W ramach drugiego zarzutu odwołania Komisja twierdzi, że Sąd naruszył także prawo, stwierdzając, że żądania Pegler (spółki zależnej, w sprawie T-386/060) oraz Tomkins (spółki dominującej, w sprawie T-382/06) miały „ten sam przedmiot”. Chociaż okres kwestionowany przez Tomkinsa był znacznie krótszy niż okres zakwestionowany przez Peglera w odrębnej sprawie, obu spółkom przyznano taką samą obniżkę ze względu na czas trwania naruszenia. Jednakże Pegler nie tylko zakwestionował znacznie krótszy okres, ale także oparł swą skargę na innych a nawet przeciwnych zarzutach względem zarzutów Tomkinsa. Kwestionując początkowy czas trwania naruszenia Pegler miał na celu oczyszczenie się z zarzutów i obciążenie winą Tomkinsa, podczas gdy cel, do którego zmierzał Tomkins był raczej ograniczony, a mianowicie sprowadzał się do podważenia dowodów dotyczących pierwszych 38 dni (co nie wpłynęłoby nawet na czas trwania naruszenia przyjęty przy wymierzaniu grzywny).

Ponadto ocena Sądu oparta jest na błędnym założeniu faktycznym, że Tomkins podniósł, że „jeśli należy stwierdzić nieważność tej decyzji w zakresie dotyczącym Peglera, należy to również uczynić w zakresie jego dotyczącym” (pkt 42 zaskarżonego wyroku). Tomkins nie podniósł takiego zarzutu ani w skardze, ani w replice (na tym etapie postępowania były to zresztą zarzut spóźniony). Zarzut skarżącej został zatem wypaczony, co samo w sobie wystarcza do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Trzeci zarzut odwołania dotyczy nieuwzględnienia okoliczności, że Tomkins był częścią przedsiębiorstwa, które faktycznie popełniło naruszenie. Sąd naruszył prawo przez to, że ograniczył odpowiedzialność podmiotu (spółki dominującej Tomkins)

w ramach „przedsiębiorstwa Tomkins” z tego powodu, że w odniesieniu do innej części tego przedsiębiorstwa, spółki zależnej Pegler, czas trwania naruszenia został skrócony. Jednakże ograniczenie odpowiedzialności za naruszenie Peglera opierało się na tym, że miał on status „spółki uśpionej”, a nie na tym, że ukarany koncern nie uczestniczył w naruszeniu. W ocenie Komisji okoliczność, że konkretna spółka zależna (Pegler) należąca do koncernu mogła nie być właściwym adresem decyzji w ramach koncernu, w odniesieniu do pewnego okresu, dotyczy tylko tej spółki zależnej i nie uwalnia od odpowiedzialności całego „przedsiębiorstwa”. Jest tak zwłaszcza w sytuacji, w której okoliczność, że przedsiębiorstwo, na czele którego stał Tomkins uczestniczyło w naruszeniu przez znaczną część rozpatrywanego okresu nie została zakwestionowana przez Sąd (ani przez samego Tomkinsa).

Czwarty zarzut odwołania Komisja opiera na braku uzasadnienia i sprzecznościach zawartych w zaskarżonym wyroku. Zarzut czwarty ma charakter posiłkowy względem zarzutu pierwszego, tzn. nawet jeśli Sąd nie działał *ultra petita*, to wyrok i tak powinien zostać uchylony, ponieważ nie zawiera on wystarczającego i jasnego uzasadnienia częściowego stwierdzenia nieważności (brak uzasadnienia). Zaskarżony wyrok jest niedostatecznie jasny co najmniej w odniesieniu do dwóch istotnych zagadnień:

- Po pierwsze, opisując odstępstwo, jakie zdaniem Sądu należy poczynić od wyroku w sprawie *AssiDomän*, Sąd scharakteryzował przesłanki takiego odstępstwa w sposób niejasny i wewnętrznie sprzeczny.
- Drugą niespójność czy niejasność rozumowania Sądu stanowi fakt, że w pkt 57 zaskarżonego wyroku dotyczącym mnożnika odstrasżającego stwierdzono, iż „do Komisji należy, zgodnie z art. 266 TFUE, wyciągnięcie konsekwencji z tego błędu i nałożenia na skarżącą solidarnej odpowiedzialności za zapłatę grzywny”. Jednakże w pkt 59 Sąd skorzystał z nieograniczonego prawa do orzekania w przedmiocie grzywien i ustalił wysokość grzywny mającej zastosowanie do Tomkinsa. W sentencji zaskarżonego wyroku powtórzono ostateczną kwotę grzywny, nie wspominając o potrzebie dalszej jej modyfikacji. Bez względu na dokładne znaczenie pkt 57 Komisja zwraca uwagę, że zniesienie mnożnika odstrasżającego w sprawie T-386/06 Pegler przeciwko Komisji nie powinno mieć żadnych konsekwencji dla mnożnika zastosowanego do Tomkinsa.

Wreszcie w ramach piątego zarzutu odwołania podniesiono, że Sąd naruszył zasadę kontrydiktoryjności oraz prawo do sprawiedliwego procesu, ponieważ nie umożliwił Komisji wypowiedzenia się na temat jej zamiaru obniżenia grzywny nałożonej na Tomkinsa na podstawie zarzutów podniesionych przez Peglera w odrębnej sprawie.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-385/06 Aalberts Industries NV, Comap SA, dawniej Aquatis France SAS, Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 6 czerwca 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-287/11 P)

(2011/C 238/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, V. Bottka, R. Sauer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Aalberts Industries NV, Comap SA, formerly Aquatis France SAS, Simplex Armaturen + Fittings GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- oddalenie w całości skargi wniesionej przed Sąd;
- zobowiązanie skarżącej do pokrycia całości kosztów niniejszego postępowania oraz kosztów postępowania pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi w odwołaniu trzy następujące zarzuty:

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył szereg reguł dotyczących ciężaru dowodu oraz reguły postępowania dowodowego, wypaczył pewne dowody oraz nie uzasadnił swej oceny faktów. Chociaż Sąd przypomniał orzecznictwo potwierdzające istnienie potrzeby zbadania całego materiału dowodowego, późniejsza ocena świadczy o przyjęciu bardzo fragmentarycznego podejścia, w ramach którego dowody poszczególne dowody były analizowane w oderwaniu od pozostałych i po kolei oddalane. Miało to wpływ na analizę konkretnych kontaktów, które uznano w decyzji za przejawy uczestnictwa przedsiębiorstw Aalberts w trwającym naruszeniu. Dowody dotyczące uczestnictwa spółek zależnych Simplex i Aquatis w naruszeniu ciągłym zostały ocenione przez Sąd w oderwaniu od innych dowodów, mimo że spółki te należały do jednego przedsiębiorstwa (Aalberts). Ponadto, w odniesieniu do tych kontaktów, Sąd wypaczył pewne kluczowe materiały dowodowe, a w każdym razie nie uzasadnił w wystarczającym stopniu swych wniosków dotyczących mocy dowodowej pewnych dowodów. Drugi zarzut odwołania ma charakter zarzutu ewentualnego. Wnosząca odwołanie twierdzi bowiem, że nawet gdyby dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne zostały podtrzymane, to i tak niesłusznie stwierdził on nieważność decyzji w całości, skoro dopatrywał się w decyzji błędu dotyczącego jedynie części tego aktu. Zaskarżony wyrok narusza prawo co najmniej w dwojaki sposób: